

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТРЗ-4/10
01.04.2011.године
Београд
ЈВ

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине

Београд

На основу чл. 46. ст.2. тач.3., 265. ст.1. и 266. Законика о кривичном поступку, а у вези са одредбама из чл.3. и 4. ст.2. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

ОБРАДОВИЋ ЗОРАНА

ШТО ЈЕ :

за време оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије - Војске Југославије, и полицијских снага Републике Србије, са једне стране и Коалиције НАТО снага и припадника наоружане војне организације «Ослободилачка војска Косова» («ОВК»или «УЧК»), са друге стране, који се одвијао у времену од 23.марта 1999.

године до 20. јуна 1999. године, у граду Пећи и у селима на подручјима општине Пећ, Аутономне покрајине Косова и Метохије;

као припадник јединице којом је командовао покојни Минић Небојша која је била у саставу 177. Војно територијалног одреда Пећ, чији је командант био оптужени Миладиновић Топлица, у заједници са припадницима те јединице, опт. Поповић Срећком, Сокић Абдулахом, Кастратовић Славишом, Цветковић Звонимиром, Богићевић Бобаном, против којих је подигнута оптужница, и са осумњиченим Момић Ранком, Вуковић Предрагом, Николић Милојком, Мишић Сенишом, Дунђер Сенишом, према којима је кривични поступак раздвојен, те заједно са осталим са НН припадницима "Шакала" и припадницима територијалне одбране (ТО) међу којима опт. Корићанин Вељко, осум. Јашовић Зоран и Јашовић Видоје, према којима је кривични поступак раздвојен, и припадницима резервног или активног састава полиције, међу којима Корићанин Видоје и опт. Брновић Радослав, који су се добровољно придружили јединици „Шакали“,

стављајући се на страну српске оружане стране у сукобу,

у циљу који се састојао у протеривању албанског становништва са овог подручја и успостављању потпуне контроле над целом територијом Косова и Метохије и стварању етнички чистог подручја,

супротно одредби из члана члана 3. став 1. тачка 1. а. и д., члана 33. Четврте конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76, и 77 Допунског протокола о заштити жртава међународних оружаных сукоба, уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава међународних оружаных сукоба (Протокол I), ратификована од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950.године

према лицима која непосредно нису учествовала у непријатељствима, цивилном становништу албанске националности, нису поступали у свакој прилици човечно и без икакве дискриминације засноване на националном пореклу и убеђењу, већ су наређивали и извршили оружани напад на целокупно цивилно становништво села Ћушка, и при том

- вршили појединачна и групна убиства
- примењивали мере застрашивања и терора уништавајући паљењем куће, пратеће објекте и моторна возила,
- присвајали имовину цивила у великим размерама одузимајући од њих новац, накит, драгоцености, моторна возила, што све није оправдано војним потребама,
- извршили расељавање преживелог цивилног становништва из села са циљем да се оно пресели у Републику Албанију,

па је тако:

Окривљени Обрадовић Зоран, заједно са оптуженима: Поповић Срећком, Сокић Абдулахом, Кастратовић Славишом, Цветковић Звонимиром, Богићевић Бобаном, Корићанин Видојем, Корићанин Вељком и са осумњиченима Момић Ранком,

Вуковић Предрагом, Николић Милојком, Машић Сенишом, Дунђер Сенишом, заједно са и осталим НН припадницима „Шакала“, ТО и полиције,

извршавајући примљену наредбу, од свог старешине, сада покојног Минић Небојше, као припадник јединице „Шакали“, војним бојама и гарезом из ауспуха нашарао лице да га неко не би препознао,

те са осталим припадницима „Шакала“ дошао до села Ћушка, где су их сачекали припадници полиције и ТО, који су били мештани села или околине и који су познавали распоред кућа у селу, међу којима су били припадници ТО опт. Корићанин Вељко, и припадник резервног састава полиције ПС Клинчина, опт. Корићанин Видоје

па је Минић Небојша, организујући напад, поделио јединицу на четири групе и одредио сталне припаднике своје јединице опт. Поповић Срећка, осм. Момић Ранка, осм. Николић Милојка и себе, да буду вође група,

потом издао наредбу да се тим групама прикључе припадници-мештани који су их сачекали и сви развију у стрелце и са различитих страна, из више праваца крену у претрес села и кућа у селу, да све цивиле који се затекну у кућама приморају да се окупе у центру села на једном месту, код гробља, у део села Хасан Бећ, а њихове породичне куће и пратеће објекте запале,

па су се сви припадници јединице „Шакали“ заједно са припадницима полиције и ТО, наоружани аутоматским пушкама, распоређени у четири групе, развили у стрелце и сви заједно и истовремено, из више праваца, пуцајући из свог оружја, претресали породичне куће, сво становништво истерали из кућа, пуцајући из свог наоружања приморавали га да се окупи у центру села, вршили одузимање имовине, отимачину, тако што су из кућа узимали вредније ствари, а од становништва отимали драгоцености, новац и моторна возила, те подметањем пожара уништавали имовину цивилног становништва, палећи породичне куће, економске објекте и моторна возила,

делујући заједно и истовремено, желећи дело као своје, те поступајући свесно и вољно у извршењу примљене наредбе, при чему је вршио појединачна убиства цивила и то:

1.

заједно са оптуженима Поповић Срећком, Богићевић Бобаном, и другим НН припадницима групе групе коју је водио оптужени Поповић Срећко, пролазећи поред дела села у којем живи породица Гаши и породица Ибиша Кељмендија, када је опт. Поповић Срећко свим укућанима наредио да изађу из својих кућа и скупе се у двориште куће Брахима Гашија, а припадницима своје групе да их опколе и држе на нишану, потом и да им одузму лична документа, новац и златан накит, па је заједно са опт. Богићевић Бобаном и са за сада неидентификованим припадницима „Шакала“, ТО и Полиције, извршавајући примљену наредбу, истерао све укућане из својих кућа, натерао их да уђу у двориште Брахима Гашија, те пуцањем из аутоматског оружја у ваздух или испред ногу окупљених, натерао их да им предају новац, златан накит, сви заједно пазећи да неко не пружи отпор или не побегне, за време док су сви окупљени још били у дворишту,

поступајући по наредби опт. **Поповић Срећка** да издвоје и лише живота прво **Рама Расима**, потом **Шаљу Мухамета**, и на крају **Гашија Брахима**, говорећи : „можете им радити шта хоћете, можете их убити, да их запалите, да сечете, шта год хоћете учините са овим људима“, заједно са **НН припадником јединице „Шакали“** прво одвео **Расима Раму**, а потом и **Шаљу Мухамета** у двориште куће **Расима Раме** где их је **НН припадник јединице** лишио живота рафално испаљујући из пушкомитраљеза пројектиле у њихова тела, а након пар минута на исти начин лишио живота **Гаши Брахима** у дворишту куће **Гаши Раме**,

те је, након тога, окр. **Обрадовић Зоран**, заједно са осталим припадницима групе коју је водио опт. **Поповић Срећко**, окупљеном становништву, групи од око сто цивила, наредио да напусте куће и крену пут **Албаније**, претећи да ће их убити и пуцајући изнад њихових глава и испред њихових ногу, па су сви цивили окупљени у дворишту напустили село, а затим све куће у том делу села запалили подметањем пожара

2.

током даљег напредовања, заједно са опт. **Богичевић Бобаном**, опт. **Поповић Срећком**, пок. **Минић Небојшом**, опт. **Сокић Абдулах**, опт. **Кастратовић Славишом** и осм. **Мишић Синиша**, дошао до засеока, где су се налазиле породичне куће **Чеку**, и по наређењу пок. **Минић Небојше**, укућане претњом оружјем, натерао да се окупе у двориште **Чеку Кадрија**, постројио поред зида куће и у њих држао упрене цеви **АП**, те од њих одузео новац, драгоцености и лична документа, која је опт. **Поповић Срећко** поцепао и бацио, а потом приморао **Чекуа Кадрију** да уђе у кућу, где га је лишио живота, испаљујући краћи рафал у виталне делове његовог тела, од којих га је шест пројектила погодила у тело, наневши му повреде од којих је оштећени приминуо,

док је пок. **Минић** и осм. **Мишић Синиша**, оружјем приморали **Чекуа Хасана**, оца **Агима Чекуа**, пошто су га претходно тукли, да уђе у амбар, који се налазио поред породичне куће, где му је пок. **Минић**, ловачким ножем-полукамом пререзао грклан, и док је оштећени још давао знаке живота, осумњичени **Машић Синиша** из своје аутоматске пушке, испалио два пројектила - један у главу а други у груди оштећеног, услед чега је овај задобио повреде због којих је преминуо на лицу места у амбару, а потом амбар запалили,

након чега је окупљеном становништву, групи од око педесет цивила, наредио да напусте куће и крену пут **Албаније**, па су ови цивили напустили село, а затим све куће у том делу села запалили подметањем пожара

3.

Заједно са оптуженима: **Поповић Срећком**, **Сокић Абдулахом**, **Кастратовић Славишом**, **Цветковић Звонимиром**, **Богичевић Бобаном**, **Корићанин Видојем**, **Корићанин Вељком** и осумњиченима **Момић Ранком**, **Вуковић Предрагом**, **Николић Милојком**, **Мишић Синишом**, и **Дунђер Синишом**, те заједно са осталим **НН припадницима „Шакала“**, **ТО** и полиције, када су у центру села били сатерани сви преостали цивили у

селу, њих око 300, и то један део у двориште Ајета Гашија а други део у двориште Хакија Гашија и Саљија Гашија и када је пок. Минић наредио припадницима јединице којом је комадовао да се изврши тријаж окупљеног становништва, тако да се жена и деце и старци раздвоје од мушкараца, који су по Минићевој оцени били војно способни,

извршавајући наредбу, заједно и истовремено са осталим припадницима „Шакала“, ТО и полиције, вршио тријаж, тако што су сви заједно издвојене мушкарце скупили на једно место, на тргу код гробља, док су жене, децу и старце натерали да уђу у двориште Ајета Гашија и у двориште кућа Хакија Гашија и Саљија Гашија, а потом комплетно становништво опколили, држали на нишану да би спречили да неко из масе не побегне или не пружи отпор,

на који начин је дао подршку и омогућио да опт. Поповић Срећко, несметано, враћајући се по претресу кућа ка тргу, у кући Ајета Гашија пуцајући из аутоматске пушке лиши живота Суљ Гашија, Гаши Скендера и Мухарема Гашија, а НН припаднику своје јединице да оружјем натера Гаши Ибиша да уђе у двориште куће Саљија Реце, која је већ горела у пожару, и пуцањем из АП, лиши га живота код улаза у сутерен куће,

4.

Заједно са још двојицом НН припадника јединце „Шакали“, од оштећеног Чауш Љушија одузео 100.000 ДМ, и „спортски аутомобил „Тојота супер“, који је пронашао у дворишту Чауша Љушија, а потом, претећи да ће га убити из аутоматске пушке, натерао Чауша пође са њим до возила и да стартује мотор, возило одузео од њега, све како би поштедео живот његовом сину Аријану, и возило довезао до центра села, где је пок.Минић из своје аутоматске пушке испалио пројектиле у то возило и уништио га,

5.

Заједно са осталим припадницима своје јединице, жене, децу и старце опколио и држао на нишану, како не би побегли, од жена одузимао новац и златан накит, након чега приморао децу и старије мушкарце да доведу тракторе са приколицама, па су, сви заједно окупљено становништво, у укупном броју од око 250 цивила, приморали да се попне на тракторске приколице и тако у 12 трактора са приколицама напусте село, а за време док је у колони издвојено становништво, углавном жене, деца и старци, у тракторским приколицама под претњом оружја напуштало село,

6.

поступајући по Минићевом наређењу, заједно са осталим припадницима своје јединице, опколио издвојену групу од 32 војноспособна мушкарца, држао их на нишану са оружјем у рукама и пазио да неко од њих не побегне или не пружи отпор, док су пљачкани, а потом њих 29 лишени живота,

свестан да на овај начин пружа додатно самопоуздање непосредним извршиоцима пљачке и убистава и спреман да помогну у егзекуцији ако затреба, на који начин су сви узели учешће у одузимању имовине и извршењу убистава,

1232/3

па је заједно са опт. Поповић Срећком и за сада НН припадником јединице
Шакали,

из групе мушкараца издвојене на тргу, одвојио трећу групу од 10 цивила, у којој су се налазили оштећени : Гаши Мус, Гаши Џафер, Љуши Абдулах, Љуши Џафер, Љуши Аријан, Аљијај Зећир, Шалџа Исуф, Краснићи Емруш Скендер Аљуши и Бериша Хазир, спровео до куће Гаши Сахита, а потом и у дневну собу, где је оптужени Поповић Срећко изрекао „пресуду“ гласно говорећи : „У име државе Србије, сви ћете бити убијени...“, па су сви заједно пуцајући из оружја, рафално испалили пројектиле у оштећене, а потом их из пиштоља оверавали пуцајући им у главу, на који начин су их лишили живота, осим Хазира Берише, који је, иако тешко рањен у обе ноге, успео да неопажено побегне кроз прозор,

након чега су посмртне остатке скупили на гомилу, прекрили сунђерима и ћебетом и упалили, изазивајући пожар у којем су посмртни остаци изгорели заједно са кућом,

па је тако радњама описаним у тачки 1 до 6, окривљени Обрадовић Зоран учествовао у овом нападу у ком су припадници јединице „Шакали“, ТО и полиције:

- лишили живота укупно 44 цивила
- одузели златан накит и драгоцености у неутврђеној вредности,
- одузели укупно више од 125.000 ДМ, и то
од Љуши Чауша 100.000,00 ДМ, од Реџ Келмендија сат марке „Сеико“, од његове супруге 200 ДМ и златан накит, од Гаши Зимрете 850 ДМ, од Шпресе Келменди око 4.000 ДМ, те 20.000 ДМ претресањем од окупљених мушкараца у центру села,
- одузели више путничких возила и два камиона,

а сву одузету имовину предали пок.Минић Небојши по завршеној „акцији“, који је део „плена“ задржао за себе, а део поделио припадницима своје јединице

-изазивањем пожара уништили више од 40 породичних кућа, и више од 40 пратећих објеката, међу којима и куће породица: Африма Чекуа, Хаци Вокшија, Реџ Келмендија, Шабана Гашија, Сахит Гашија, Суљ Гашија, Дем Гашија, Муч Лониа, Севди Берише, Зећир Тахирукаја, Расим Раме, Хусеин Чекуа, Соли Чекуа, Сул Чекуа, Хаки А. Гашија, Тахир Гашија, Јашар Гашија, Исе Гашија, Мује Гашија, Рамадан Гашија, Сали Гашија, Ђевдат Гашија, Бећир Гашија, Ђазим Сафуја, Пајазит Хајдараја, Тахир Келмендија, Ибер Келмендија, Скендер Келмендија, Уке Љушија, Халит Гашија, Мађур Гашија, Бек Саколија, Дрејтан Шкрелија, Незир Тахирукаја, Муч Ломија, Хусен Чекуа, Бајрам Чекуа, Даут Чекуа, Авдула Берише, Зукан Викчија и Хазир Келмендија,

-изазивањем пожара и рафалном паљбом уништили 3 камиона, 5 путничких моторних возила и 3 трактора,

- протерали из села више од 400 цивила и то жене, децу и старце

- чиме су као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. став 1, у вези чл. 22 КЗЈ.

С тога,

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред Одељењем за ратне злочине Вишег суда у Београду, закаже и одржи главни јавни претрес, на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине из Београда,
2. Окривљеног Обрадовић Зорана
3. Остајем при предлозима које са изнео у оптужници број КТРЗ 4/10 од 10.09.2010. године, а која је примљена у Виши суд 16.09.2010. године, а као допуну доказног поступка предлажем да се на главном претресу прочита оверени превод лекарског налаза који се односи на окривљеног Обрадовић Зорана

Образложење

Правно релевантно чињенично стање од значаја за догађај који је приказан у изреци оптужнице утврђује се дакле, резултатима спроведеног предкривичног и истражног поступка у овој ствари, на основу исказа и обавештења које је поступајући тужилац прикупио у предкривичном поступку, исказа сведока, саслушаних пред истражним судијом Већа за ратне злочине, Окружног суда у Београду, садржине исказа сведока датих пред МКТЈ у Хагу, који су узети и цењени сходно члану 14. Закона о организацији и надлежности државних органа у борби против учинилаца ратних злочина, као и на основу писмене документације у списима.

Конкретан догађај догодио се на подручју општине Пећ, на око 3км од Пећи у правцу Приштине, у селу Ћушка, које је у то време било настањено са око 200 домаћинстава и 2.000 становника већином албанске националности, а простире се са леве и десне стране магистралног пута Пећ - Приштина. Оиграо се у делу села са десне стране

пута, у засеоку породице Гаши и Чеку и у центру села, код гробља, које становници називају Хасан Беч, у време оружаног сукоба на Косову, на дан 14. маја 1999. године.

У то време постојао је оружани сукоб између оружаних снага Савезне Републике Југославије - Војске Југославије, и полицијских снага Републике Србије, са једне стране, и припадника наоружане војне организације «Ослободилачка војска Косова», и Коалиције НАТО снага, са друге стране, који се одигравао на подручју Косова, када је отпочела офанзива НАТО снага према Савезној Републици Југославије. Дана 24. марта 1999. године НАТО је започео ваздушне нападе на циљеве у СРЈ. Дан раније, СРЈ је Уредбом прогласила непосредну ратну опасност, а 24. марта 1999. године ратно стање.

Циљ интервенције НАТО снага био је нападом на једну оружану страну, Српске оружане снаге у циљу слабљења њене борбене моћи, у циљу да се иста потпуно онеспособи и разбије. НАТО снаге ставиле су се отворено на страну друге оружане снаге, на страни оружаних снага ОВК, у већ постојећем оружаном сукобу, који је до тада имао карактер унутрашњег сукоба. Са почетком НАТО интервенције, те проглашењем ратног стања, оружани сукоб на АП КИМ прелази из фазе унутрашњег у међународни оружани сукоб.

Општина Пећ и околна села на територији ове општине, па и село Ћушка, Павлен, Накло и Захач налазили су се у зони одговорности 177. Војнотериторијалног одреда-ВТО, Војске Југославије. Командант ове јединице био је оптужени Миладиновић Топлица, у чину капетана. У оквиру овог одреда формирана је јединица којом је командовао Минић Небојша, који је крајем марта 1999. године, са првим данима бомбардовања, добровољно приступио ВЈ и ставио се под команду Миладиновић Топлице.

Заједно са Минић Небојшом, ВЈ су истовремено приступили и опт. Поповић Срећко, Сокић Абдулах, Кастратовић Славиша, Цветковић Звонимир, Богичевић Бобан, окривљени Обрадовић Зоран, као и осумњичени против којих је поступак раздвојен и који су тренутно у бекству и то: Момић Ранко, Вуковић Предраг, Николић Милојко, Машић Синиша, Дунђер Синиша, и други, које је опт. Миладиновић Топлица распоредио у вод којим је командовао Минић Небојша.

Њима је непосредно каманде издавао опт. Миладиновић Топлица, преко командира Минића, а извршавали су "специјалне" задатке у граду Пећи и околним селима, који су се, углавном, састојали у чишћењу терена у насељима, претресу кућа, наводно у циљу проналажења оружја или скривених припадника ОВК.

Ове чињенице потврђују у својим исказима пред истражним судијом опт. Миладиновић Топлица, Богичевић Бобан и Абдулах Сокић.

На овом подручју налазиле су се и редовне полицијске снаге СУП-а Пећ и подручних полицијских станица, припадници активног састава полиције, који су били ангажовани у борби против ОВК, док су припадници резервног састава полиције били ангажовани у извршењу послова и задатака из делокруга рада службе, а посебно на обезбеђивању полицијских и других објеката, позорничких и патролних служби.

Догађај који је предмет ове оптужнице, извршени ратни злочин, уско је повезан с конкретним оружаним сукобом, јер су његови извршиоци, окривљени и њихови саборци деловали на страни српских оружаних снага, као борци припадници вода "Шакали" у саставу 177.ВТО ВЈ, док су жртве по свом етничком опредељењу, припадале супротстављеној страни у оружаном сукобу. Дело које су извршили било је у функцији остварења крајњег циља оружаног сукоба, који се састојао у протеривању албанског становништва са овог подручја и успостављању потпуне контроле над целом територијом Косова и Метохије и стварању етнички чистог подручја.

Узимајући у обзир садржину свих поменутих изјава, као и исказе оптужених, те налазе и мишљења обдуцента, садржину писмене документације прибављене у току истраге, утврђено је следеће чињенично стање :

-напад на цивилно становништво села Ћушке извршен је од стране припадника вода „Шакали“, по наредби оптуженог Миладиновић Топлице.

У овом нападу, припадницима вода „Шакали“, придружили су се поједини припадници полиције, резервног и активног састава, међу којима су опт. Корићанин Видоје и Брновић Радослав, и поједини припадници из састава других јединица ТО, међу којима су били опт. Корићанин Вељко, и други за сада непознати припадници, који су били житељи суседних села и који су припаднике вода „Шакали“ сачекали у самом селу.

- разлог за напад на село Ћушка лежи у чињеници да је то родно место Агима Чекуа, вође ОВК-а, да у селу живи његов отац и породица и рођаци, како то објашњава сведок ПС. Овом чињеницом може се објаснити присуство опт. Корићанин Видоја и Вељка, житеља села Накла, које се налази у непосредној близини Ћушке, присуство браће Јашовић и других, за сада неидентификованих припадника ТО, јер је њихов задатак очигледно био да покажу делове села и куће породица Чеку, као и куће других лица за која се сумња да су припадници ОВК,

- сви сведоци потврђују да се напад одвијао у три фазе, на начин како је представљено у изреци оптужнице.

Међу сведоцима нема спора о томе по ком сценарију се одвијао напад: претрес кућа, истеривање укућана и њихово окупљање на једном месту, пљачкање и отимање личне имовине, новца, драгоцености и моторних возила, потом издвајање појединих лица, углавном мушкараца, и лишавање живота издвојених, обично на очиглед окупљених сељана, а потом протеривање из села преосталог дела становништва и паљење њихови кућа.

У вези са тим, сведок ПС исказује да је то био уиграни сценарио по којем су припадници „Шакала“, деловали и извршавали примљене задатке од опт. Миладиновић Топлице током читавог рата на Косову. Тако су, поред акције у Ћушкој, ишли у најмање 15 акција, у чишћење делова града Пећи-Капешница, аутобуска станица, Дарданија и сл, те села Накло, Захач, Павлен, Лубенић, Набрђе, Велика и Мала Јабланица, Пашино поље, Витомирица.

Све те акције опт. Миладиновић Топлица уредно је записивао у свој ратни дневник-Ратни дневник 177. ВТО, с тим што је акције описивао као претрес терена у циљу проналаска шиптарских терориста. Све те акције, сада покојни Небојша Минић и припадници његовог вода, изванредно су користили као би вршили пљачке и на тај начин долазили до новца, драгоцености и моторних возила, која возила је, преко својих канала, Минић одвозио у Црну Гору и тамо продавао.

Последице напада на село Ћушка огледају се у чињеницама да је тога дана убијено 44 лица, мушкараца, углавном војно способних, да је појединачно убијено 15 лица, на улици, у двориштима, кућама и помоћним просторијама Расим Рама, Рам Гашија, Халит Гашија, Ајет Гашија, Кадри Чекуа, Хасан Чекуа и Саљи Реџе, да су извршена и три групна убиства 29 лица у кућама Азема Гашија, Сахита Гашија и Дема Гашија, а да је преко 40 породичних кућа уништено у пожару који је подметнут, да су уништене пољопривредне машине, моторна возила, да је сво преживело становништво, претходно опљачкано, протерано из села Ћушка, да је један део отишао у Црну Гору, док су се други крили у околним селима или у шуми и брдима у околини Ћушке све до краја рата.

Из извештаја о резултатима анализе коју је спровео дански судскомедицински тим, утврђује се да је код оштећених смрт наступила дејством ватерног оружја, да је већина посмртних остатака потпуно и делимично изгорела у пожару.

Циљ свих описаних активности, које су предузели оптужени и њихови саучесници је био да се целокупно преживело становништво из села Ћушка расели и отера у Републику Албанију, па је преко 400 цивила, становинка у три групе било приморано да напусти село, а групу од око 250 цивила која се налазила на тракторским приколицама сачекао код аутобуске станице у селу опт.Брановић Радослав, иначе командант ПС Киљинчина, па је наредио да ова група крене у правцу Пећи и Републике Албаније, те ту колону испратио својим полицијским возилом до полицијског пункта који се налази код фабрике акумулатора у Пећи.

Припадници јединице „Шакали“, проширене припадницима других јединица ТО и полиције, при извршењу дела су показали изузетну суровост, бруталност, безосећајност и безобзирност, јер су узимали малу децу од окупљеног становништва, стављали им нож под грло, пуцали непосредно испред ногу цивилног становништва, премлаћивали поједине мушкарце на очиглед жена и деце, убиства вршили на свиреп и подмукао начин, неретко пуцајући жртвама у леђа и испљујући у њихова тела велики број пројектила, након чега су већину тела запалили с циљем да онемогуће утврђивање идентитета жртва.

Са друге стране, тога дана ни један метак није опаљен у правцу нападача, нити је тога дана пронађено било какво оружје, што је и логично, јер је до тада село Ћушка два пута нападано пре тога, априла 1999. године, када је вршени претреси кућа, којом приликом су од становништва одзузете ловачка пушка и пиштољ /изјава сведока Мује Гашија, Лирије Гаши/

Иако се злочин одиграо на очиглед великог броја сведока Албанаца, само је неколико њих поуздано идентификовало извршиоце. Разлог томе је чињеница да су скоро сви извршиоци били маскирани. Неки су намазали лице војним бојама или једноставно

гарежом из ауспуха, или су лице скривали фантомкама или марамама, пре него што ће кренути у акцију.

Ова чињеница указује на то да су сви припадници унапред знали природу акције а то је плачка, групна или појединачна убиства, паљење породичних кућа, протеривање свог становништва из села, па је логично да извршавајући такав злочин нису желели да себе доводе у опасност да касније буду препознати.

О томе да су сви припадници јединице знали праву природу акције и какав ће злочин извршити, пре него што ће кренути у акцију, сведочи и ПС који каже: „пре акције Небојша Минић нам је рекао, уобичајено, идемо да ћерамо Немце“, и даље, „пре Ћушке имали смо много таквих акција, по истом сценарију, па није требао нико ништа да нам каже нити у том смислу изда било каква упутства, једноставно сви у јединици су знали у шта се упуштју и како то треба урадити“

Ипак, неколико сведока је са сигурношћу препознало неке од окривљених:

Оптуженог Поповић Срећка препознају као извршиоца напада на село и егзекутора Бетем Гаши и Хаџи Чеку, а препознат је и у догађајима на Тргу у центру села код гробља од стране Ерзен Љушија, Хаџи Гашија, Хазир Берише, Реџ Кељмендија Ардиан Кељмендија, Тахир Кељмендија, Иса Гашија, Мује Гашија и других.

Оптуженог Брновић Радослава, препознаје Муја Гаши који га је видео на аутобуској станици у селу, у полицијској униформи и са полицијским аутом, у истој ситуацији га препознаје и Ерзен Љуши, Хаџи Чеку, Реџ Кељменди, Ардиан Кељменди, Тахир Кељменди и други, а окривљеног Славишу Кастратовића – Мустафа Хисвукај, док сведок Иса Гаши у свом исказу тврди да су у војној маскирној униформи и наоружани АП били присутни и опт. Корићанин Вељко и Видоје, заједно са осталим припадницима јединице на тргу када је вршен тријаж мушког становништва.

На основу записника о препознавању КИ-83/2010, утврђује се да је сведок Бериша Хазир препознао окривљеног Корићанин Видоја, као лице које је било у Ћушки 14. маја 1999. године, код гробља у центру села у ситуацији када је мушко становништво одвојено. Њега је препознао и сведок Хаџи Гаши.

Из изјаве сведока ПС утврђује се да је опт. Сокић Абдулах пуцњем из аутоматске пушке лишио живота два Албанца - цивила, које је затекао на улици, а чији су посмртни остаци касније изгорели.

На основу изјаве сведока Бетем Гашија закључује се да је група коју је предводио окр. Поповић Срећко била у дворишту куће Брахима Гашија и да је наредбу за ликвидацију три лица која су била у дворишту издао окр. Поповић припадницима те групе, а сведок Тасим Шаља видео је ту ликвидацију, те припадника јединице који је извршио егзекуцију. Егзекутора није препознао, али тврди да је егзекуција извршена митраљезом. Према изјави ПС, једини који је носио митраљез критичном приликом био је НН припадник „Шакала“, чији идентитет још увек није утврђен.

Опт. Поповић Срећко и пок. Небојша Минић били су са својим групама, у дворишту куће Кадри Чекуа. Егзекуцију Кадри Чекуа извршио је лично. опт. Поповић Срећко у његовој кући, по тврдњи сведока Хаџи Чекуа, док је егзекуцију Хасана Чекуа лично извршио Небојша Минић и Машић Синиша, како то тврди сведок ПС.

Окривљени Обрадовић Зоран био је у групи којој је командовао опт. Поповић Срећко, како то исказује сведок ПС.

У току истражног поступка окривљени Обрадовић није хтео да изнесе своју одбрану.

Увидом у Ратни Дневник 177. ВТО, који је водио командант, опт. Миладиновић, да је по његовој наредби, почев од 28 марта до 14. маја 1999. године било извршено укупно 12 различитих акција на теририји одговорности Одред: Бреженик, Капешница, Љубенић, Мала Јабланица, Велика Јабланица, Пећко Поље, Пашино поље, Накло, а 17. априла Ћушка, Захач, Павлен, као и друге акције.

Носиоци свих ових акција били су припадници „Шакала“. Пре сваке акције, Небојша Минић је одлазио код окр. Миладиновића по усмену нередбу и упутства, а по завршетку сваке акције добијао би усмене извештаје.

„Модус операнди“ у свим акцијама је био исти: улазак у села, или насеља Пећи, претрес цивилних кућа, истеривање укућана и њихово протеривање из места становања, паљење имовине, пљачкање, појединачна и групна убиства цивилног становништва, са чиме је окр. Миладиновић био упознат и чега је био свестан, јер је добијао извештаје од Минића после сваке овакве акције. На понашање јединице „Шакали“ више пута га је упозоравао сведок Влаховић Борислав, начелник СУП-а Пећ, који је о томе обавештавао и Штаб КИМ.

На основу утврђених објективних околности, које повезане са чињеницама и околностима изнетим у садржинама исказа предложених сведока, из којих произилазе конкретне и појединачне радње окривљеног Обрадовића, постоји основ за закључак да је он извршио конкретан злочин на начин како је то представљено у овој оптужници.

С обзиром на чињеницу, да је између «Оружане војске Косова» и оружаних снага Савезне Републике Југославије постојао дужи период оружаног насиља, који у време конкретног догађаја није окончан постизањем мировног споразума или међусобног мирољубивог решења, у конкретном случају примењује се Међународног хуманитарно право, које налаже свакој страни у сукобу, па и припадницима и командној структури српских оружаних снага, да поштује одредбе предвиђене у IV Женевској конвенцији и додатним протоколима.

Обзиром да су радње кривичног дела описане у диспозитиву оптужнице, које се стављају на терет свим окривљенима, почињене у оквиру оружаног сукоба, то су, окривљени, као припадници стране у сукобу, били у обавези да поштују одредбе IV

1270/315

Женевске конвенције, а окр. Миладиновић да обезбеди да јединица којом је командовао поштује те одредбе у свакој прилици.

Свака од жртава конкретних злочина била је ненаоружан цивил, припадник албанске националности и та чињеница, као дискриминаторска, била је повод њиховом убијању, застрашивању, уништавању њихове приватне непокретне имовине и возила, отимању личних докумената, новца и других драгоцености, те на крају и протеривању.

Због тога се, у смислу одредаба члана 3. став 1. тачка 1.а и д. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76, и 77 I Допунског протокола о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, те члана 4. и члана 13. II Допунског протокола о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, има сматрати да сви оштећени, именовани у изреци, као цивилна лица, имају статус заштићених лица.

Пљачкајући имовину оштећених цивила становника села Ђушка, сви оптужени су поступали противно члану 33. IV Женевске конвенције, којим се категорично афирмише да је "пљачка забрањена".

ТУЖИЛАЦ
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Дан, месец и година пријема: 01.06.2011
Број примерака 4
Број прилога сас
Број рубрика
Приложене вредности (новца)
Предмети за доказ књижице